

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **REMA AOS, a.s.**
se sídlem Antala Staška 510/38, Praha 4
zastoupen JUDr. et. Mgr. Tomášem Sequensem, advokátem
se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

za účasti **EKO-KOM, a.s.**
se sídlem Na Pankráci 1685/17, Praha 4
zastoupen Mgr. et Mgr. Janem Kořánem, advokátem
sídlím Opletalova 1015/55, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministryně životního prostředí ze dne 16. 5. 2022, č. j. MZP/2022/430/400, sp. zn. R/3971,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministryně životního prostředí (dále jen „žalovaný“), kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále jen „ministerstvo“) ze dne 24. 9. 2021, č. j. MZP 2021/130/821, sp. zn. ZN/MZP/2016/130/43 (dále jen „nové prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo dle 8 odst. 1 písm. d) a odst. 6 ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfŽP“) z části odepřeno zpřístupnění informací k žádosti žalobce ze dne 15. 11. 2016, neboť jejich zpřístupnění vylučují předpisy o ochraně obchodního tajemství; a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Žalobce žádostí ze dne 15. 11. 2016 požádal ministerstvo o 1) informace o správním řízení o vydání rozhodnutí o autorizaci k zajišťování sdruženého plnění povinnosti zpětného odběru a využití odpadu z obalů OZŘ (dále také „Řízení“) v následujícím rozsahu: a) poskytnutí všech rozhodnutí vydaných v Řízení; b) poskytnutí Projektu zajišťování sdruženého plnění povinnosti zpětného odběru a využití odpadu z obalů OZŘ (dále jen „Projekt“), a pokud byl Projekt v průběhu Řízení změněn, poskytnutí Projektu v rozsahu jeho změn; a o 2) poskytnutí všech rozhodnutí ministerstva a žalovaného vydaných ve věcech žádostí třetích subjektů o informace podle InfŽP či zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), týkajících se Řízení a/nebo poskytnutí Projektu včetně všech jeho změn (dále jen „žádost“).
3. Rozhodnutím ministerstva ze dne ze dne 16. 1. 2017, č. j. 3213/ENV/17 (dále jen „první rozhodnutí ministerstva“) bylo zpřístupnění informací částečně - rozsahu 66 konkrétně označených informací-odepřeno, neboť jejich zpřístupnění vylučují předpisy o ochraně obchodního tajemství. Žalobce proti prvnímu rozhodnutí ministerstva brojil rozkladem (dále jen „první rozklad“), který byl rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 6. 2017, č. j. 1602/M/17, 43952/ENV, sp. zn. R/3497 (dále jen „první rozhodnutí žalovaného“) zamítnut a první rozhodnutí ministerstva potvrzeno. První rozhodnutí žalovaného však bylo následně zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2021, č. j. 5 A 138/2017-64 (dále jen „první zrušující rozsudek“). Pátý senát městského soudu v něm přisvědčil námitce žalobce, že se žalovaný nevypořádal s posouzením stáří požadovaných informací, což se odrazilo v nedostatečném uvážení, zda Projekt OZŘ naplňuje objektivní stránku obchodního tajemství.
4. První rozhodnutí ministerstva bylo v návaznosti na první zrušující rozsudek zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 7. 2021, č. j. MZP/2021/430/599, sp. zn. R/3902 (dále jen „druhé rozhodnutí žalovaného“) a věc byla vrácena ministerstvu k novému projednání a rozhodnutí. Ministerstvo po posouzení věci vydalo rozhodnutí ze dne 24. 9. 2021, č. j. MZP/2021/130/821, sp. zn.: ZN/MZP/2016/130/43 (dále jen „druhé rozhodnutí ministerstva“), kterým bylo zpřístupnění informací k žádosti žalobce podle § 8 odst. 1 písm.

d) a odst. 6 ve spojení s § 9 odst. 1 InfŽP v části- 54 konkrétně označených informací - odepřeno, neboť jejich zpřístupnění vylučují předpisy o ochraně obchodního tajemství.

5. Žalobce podal proti druhému rozhodnutí ministerstva rozklad (dále jen „druhý rozklad“), v němž argumentoval obdobně jako v žalobě. O druhém rozkladu rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

II. Žaloba

6. Žalobce v žalobě předně uvedl, že mu v jiném správním řízení nebyla vydána autorizace k zajišťování sdruženého plnění (dále jen „autorizace“) dle § 17 zákona č. 477/2001 Sb., o obalech (dále jen „zákon o obalech“). V Řízení o žádosti žalobce o autorizaci bylo žalobci uloženo sladit koncepci svého provozu se systémem sdruženého plnění OZŘ. Za účelem naplnění tohoto požadavku proto žalobce požádal o poskytnutí Projektu, to ale mu bylo z větší části odepřeno. Uvedené, společně s neochotou OZŘ k reálné kooperaci s jakýmkoli žadatelem o autorizaci, znamená, že sladění jednotlivých systémů sdruženého plnění není dost dobře možné. Tvrdil, že existuje veřejný zájem na tom, aby veřejnost znala obsah informací, na jejichž základě byla OZŘ udělena autorizace a na jejichž základě je provoz systému sdruženého plnění OZŘ realizován.
7. V první žalobní námitce žalobce brojil proti nepřezkoumatelnosti druhého rozhodnutí ministerstva a napadeného rozhodnutí dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), a proti nerespektování závazného právního názoru soudu, kdy správní orgány rezignovaly na povinnost vypořádat se s časovým aspektem objektivní stránky obchodního tajemství.
8. Konkrétně žalobce uvedl, že z paušálního konstatování v první části druhého rozhodnutí ministerstva nejsou seznatelné úvahy správního orgánu pro závěr, že přes signifikantní stáří požadovaných informací jsou tyto nadále obchodním tajemstvím. Konstatoval, že druhá část druhého rozhodnutí ministerstva je rozdělena do 54 odstavců, které jsou po obsahové stránce v zásadě totožné, což se ministerstvo snažilo zakrýt volbou jiných formulací. Pokaždé se však v zásadě omezilo na konstatování, že stáří informace neovlivňuje její konkurenční významnost, aniž by blíže vysvětlilo, z jakého důvodu nemělo plynutí času vliv, ani v čem konkrétně konkurenční významnost informace spočívá. Ministerstvo v zásadě přejalo argumentaci OZŘ, kterou bez dalšího a nekriticky považovalo za danou.
9. K napadenému rozhodnutí pak s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2008, č. j. 9 Ca 67/2007-46, žalobce tvrdil, že měl žalovaný druhé prvostupňové rozhodnutí zrušit, neboť vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů nemůže zhojit nadřízený správní orgán, který nemůže za prvostupňový orgán domýšlet důvody, jež ho vedly k přijetí rozhodnutí. Sám žalovaný se však s rozkladovými námitkami vypořádal zcela nedostatečně, čímž způsobil nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný pouze v obecné rovině konstatoval, že „znečitelněné údaje i přes své stáří nadále přinášejí jejich vlastníku konkurenční výhodu. Konkrétní údaje, jež představují know-how společnosti, jsou chráněny jako obchodní tajemství i z důvodu vypovídací hodnoty jejich vzájemných souvislostí a poměru“. Ve velmi obecné rovině se pak vyjádřil k těm informacím, u nichž žalobce v novém rozkladu demonstroval, že v důsledku plynutí času nadále nemohou být považovány za obchodní tajemství. Žalobce však požadoval přezkum znaků

obchodního tajemství u všech odepřených informací a zejména požadoval přezkum přístupu, jakým ministerstvo k vyhodnocení časového aspektu obchodního tajemství přistoupilo. Ani žalovaný nepopsal, jaké konkrétní důvody svědčí o tom, že dané informace přinášejí OZŘ konkurenční výhodu. Žalobní námitku poté žalobce uzavřel odkazem na judikaturu v otázce řádného odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.

10. Ve *druhé žalobní námitce* žalobce v návaznosti na výše uvedené brojil proti posouzení časového aspektu obchodního tajemství. Odkázal na znaky obchodního tajemství dle § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“), které musí být naplněny kumulativně, a to jak objektivní znaky, tak subjektivní znaky. Uvedl, že obchodní tajemství je věcí nehmotnou, tedy absolutním majetkovým právem působícím *erga omnes*. Postavení žalobce ani jiných subjektů vůči OZŘ nemůže z požadovaných informací učinit obchodní tajemství, pokud jím nejsou. Nestačí, že vlastník příslušnou informaci za obchodní tajemství označil, správní orgány jsou povinny zkoumat, zda informace označená podnikatelem za obchodní tajemství, skutečně splňuje všechny zákonem stanovené znaky. Ztrátou, byť jen jediného znaku právo na ochranu obchodního tajemství zaniká. Řádné odůvodnění tkví v řádném a podrobném zhodnocení a přeložení konkrétních výhod, které může daná informace vlastníku přinést. Pokud tyto důvody není správní orgán schopen předložit, o obchodní tajemství se jednat nemůže. Správní orgán má k postoji vlastníka obchodního tajemství přihlížet, musí jej nicméně do značné míry objektivizovat a nahlížet na něj kriticky, nesmí jej bez dalšího převzít. Žalovaný dle žalobce těmto povinnostem nedostál. Odepřené informace objektivně žádnou konkurenční významnost nemají, což žalobce demonstroval na příkladech a odkázal na body 25–32 věcného odůvodnění druhého rozkladu, které výslovně učinil součástí žaloby. V těchto bodech podrobně vylicil důvody, pro které jednotlivé odepřené informace nejsou obchodním tajemstvím. Dále poukázal na změny v koncepci odpadového hospodářství, tyto byly postupně promítnuty do evropské legislativy, na jejímž základě byla s účinností od 1. 1. 2021 přijata významná novela zákona o obalech. Na veškeré změny musela reagovat i OZŘ, která od udělení autorizace v roce 2002 musela změněným podmínkám přizpůsobovat svůj Projekt a žádat o změnu autorizace. Veškerým odepřeným informacím je tak společné, že v současné době již vlastníku nepřinášejí žádnou výhodu.
11. Dále odkázal na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 3. 2017 ve věci C-162/15 P *Evonik Degussa GmbH* a rozsudek Tribunálu ze dne 28. 1. 2015 ve věci T-341/12 *Evonik Degussa GmbH*, z nichž citoval a dovodil, že informace starší pěti let jsou z důvodu plynutí času považovány za historické, znaky obchodního tajemství nesplňují, ledaže je výjimečně prokázáno, že i přes svou zastaralost tyto informace nadále představují zásadní znaky obchodního postavení subjektu, který tuto povahu informací uplatňuje. Odepřené jsou staré dvacet i více let (řada odepřených informací se vztahuje k roku 1997), a je u nich stěží představitelné, že by nadále naplňovaly objektivní znak obchodního tajemství.
12. Ve *třetí žalobní námitce* uvedl, že je právo na informace o životním prostředí ústavním právem v souladu s čl. 35 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jehož cílem je zajištění příznivého životního prostředí dle čl. 35 odst. 1 Listiny. Veškeré požadované informace mají být sděleny, pokud jejich poskytnutí zákon nevyklučuje. Důvody odepření poskytnutí informací tedy mají být vykládány restriktivně. K tomu odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

13. Brojil proti argumentaci žalovaného, že Listina negarantuje právo na informace o životním prostředí obecně, a ne všechny informace dle InfŽP jsou informacemi o životním prostředí. Dle žalobce se na zbylé informace vztahuje obecné právo na informace, které je rovněž právem ústavním dle Čl. 17 odst. 1 Listiny, jehož je možné se dle Čl. 41 odst. 1 Listiny *a contrario* dovolávat bezprostředně. Je tak zcela zřejmé, že požadované informace spadají do okruhu ústavního práva na informace, přičemž k odepření jejich poskytnutí se může správní orgán uchýlit pouze ve výjimečných situacích, kdy je materiálně naplněna některá zákonná výjimka, která nadto výrazněji převažuje právo žadatele na poskytnutí informací.
14. Dále žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2020, č. j. 5 As 231/2018-77, a uvedl, že při posuzování, zda určitá informace spadá do rámce InfŽP, je třeba zvolit rozšiřující výklad. Pokud by se část vztahovala k informacím poskytovaným na základě InfŽP a část k informacím poskytovaným na základě InfZ, byl by správní orgán povinen jednotlivé části žádosti posoudit v různých režimech, což však neučinil.
15. Čtvrtou žalobní námitkou žalobce brojil proti nedostatečnému vypořádání se s námitkami ohledně faktického monopolu OZŘ. Namítal, že je vedlejší účastníci veškerých řízení o žádostech žadatelů o vydání rozhodnutí o autorizaci a má tak přímý přístup k veškerým informacím o záměrech uchazečů o autorizaci. Žalobci je však přístup k informacím o činnosti OZŘ, které jsou nadto 20 let staré, odírá. Vzniká tak informační nerovnost, z níž profituje pouze a výlučně držitelka autorizace. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podstatu námitky přezkumu nepodrobil, ač mu faktická existence monopolu OZŘ musí být zřejmá.
16. Obdobné informace o projektu žalobce přitom byly žalovaným na žádost o poskytnutí informací dle InfŽP v jiném správním řízení zpřístupněny třetí osobě. Žalobci tak bylo zcela nedůvodně poskytnuto méně práv než jinému subjektu v obdobném případě (byl diskriminován). Bylo porušeno i jeho právo na legitimní očekávání, že při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nebudou vznikat nedůvodné rozdíly. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že se oba projekty obsahově liší mírou podrobnosti, rozpracovanosti, obecnosti, resp. konkrétnosti navržených řešení s tím, že InfŽP ani judikatura nepočítají s posuzováním míry rozpracovanosti a podrobnosti jako kritériem rozhodným při posuzování povahy požadovaných informací. Stěžejní je toliko skutečnost, zda jde o obchodní tajemství ve smyslu § 504 občanského zákoníku.
17. Dále žalobce poukázal na požadavek veřejného zájmu na transparentnost s ohledem na postavení OZŘ jako jediné autorizované obalové společnosti v ČR. Uvedl, že OZŘ realizuje veřejný zájem na zpětném odběru a dalším využití obalů z odpadů, nepůsobí na klasickém trhu vzniklém přirozeným střetem nabídky a poptávky. Daný trh má být ovládán principy transparentnosti působení autorizovaného subjektu, veřejnosti jeho hospodaření i uzavíraných smluv, jakož i principem neziskovosti. Informace o fungování jediné autorizované obalové společnosti, nadto 20 let staré, jsou a mají být nepochybně veřejné. Obdobné argumenty sama OZŘ hojně užívá v řízeních, ve kterých se domáhá zpřístupňování projektů jiných žadatelů o autorizaci. Pokud tyto argumenty mají dopadat na pouhé žadatele o autorizaci, kteří žádnou činnost autorizované obalové společnosti ještě nevyvíjejí, je na základě logického argumentu *a minori ad maius* nepochybné, že o to více musí platit na jedinou autorizovanou obalovou společnost v ČR. OZŘ má postavení systému rozšířené odpovědnosti výrobce, dle čl. 8a Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES, o odpadech v konsolidovaném znění (dále jen „směrnice o odpadech“), jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

stanoveny minimální požadavky pro systémy rozšířené odpovědnosti výrobce, a právě transparentnost je jedním z nich. V tomto kontextu nemohou tvrzení OZŘ ani správních orgánů ohledně ochrany obchodního tajemství obstát. Nezohlednění této evropské legislativy zatížilo rozhodnutí vadou neúplného posouzení. K požadavku transparentnosti žalobce dále odkázal na stanovisko Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27. září 2017, č. j. ÚOHS-P0499/2017/KD-27804/2017/852/LDu.

18. Žalobce dále poukázal na nutnost proporcionálně posoudit právo na ochranu obchodního tajemství na straně jedné, a veřejný zájem na kontrole veřejné moci, ale i superdominantního, resp. kvazidominantního podniku (OZŘ), který jako jediný v ČR (na základě autorizace udělené žalovaným) realizuje sdružené plnění povinností zpětného odběru a využití odpadu z obalů, na straně druhé.
19. V této souvislosti tvrdil, že i pokud by bylo prokázáno naplnění objektivního i subjektivního znaku obchodního tajemství, je nutné vypořádat se s výjimkami stanovenými InfŽP, zejména § 8 odst. 4 písm. a) InfŽP.
20. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí spolu s prvostupňovým rozhodnutím pro vady řízení bez jednání rozsudkem zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

21. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že se žalobní námitky do značné míry opakují s námitkami v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 138/2017, nicméně v prvním zrušujícím rozsudku se soud ztotožnil toliko s jedinou žalobní námitkou, a to že se žalovaný nevypořádal s posouzením stáří požadovaných informací. Ostatní námitky soud odmítl jako nedůvodné.
22. K *první žalobní námitce* odmítl, že by nerespektoval závazný právní názor soudu, neboť se ve druhém rozhodnutí ministerstva zaměřil na posouzení stáří vymezených typově shodných skupin informací. Nejprve charakterizoval, jaké informace považuje i přes jejich stáří za obchodní tajemství, v dalších 54 bodech se pak vyjádřil k naplnění znaků obchodního tajemství u jednotlivých skupin věcně příbuzných informací. U každé skupiny vymezil, v čem spatřuje konkurenční význam odepřených informací, z poskytnutého popisu pak dovodil i přetrvávající význam pro vlastníka informace. Uvedl, že je třeba text hodnotit v celkové souvislosti, kdy hodnotil naplnění všech znaků obchodního tajemství a logicky přihlédl k argumentaci OZŘ, jejíž relevanci však důsledně posoudil. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2022, č. j. 5 As 111/2020–60, z nějž citoval. K námitkám vůči svému rozhodnutí uvedl, že přezkoumal druhé rozhodnutí ministerstva v celém rozsahu a konkrétně se k časovému aspektu u všech jednotlivých skupin informací nevyjadřoval, neboť shledal posouzení v něm řádným, správným a souladným se zákonem. Zabýval se okruhy otázek nastolenými žalobcem, což dokládá i samotná struktura odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je rozkladová argumentace žalobce podrobně popsána dle jednotlivých bodů a k těmto bodům je připojeno příslušné vyjádření. Požadavkům žalobcem citované judikatury tak dostál.
23. Ke *druhé žalobní námitce* konstatoval, že v posuzované věci došlo k materiálnímu naplnění všech znaků obchodního tajemství, jak je popsáno v odůvodnění předmětných rozhodnutí. Žalobce si vybral jednu ze skupin odepřených informací, na níž demonstruje absenci znaku

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

konkurenční významnosti. Tuto skupinu však nelze vnímat odděleně od ostatních skupin odepřených informací (např. informace týkající se výsledků systému za období 1997 – 2001, informace o předpokládaných výsledcích systému v roce 2003 – 2005). Jedná se o informace platné pro nastavení poplatků a nákladů na provoz a jejich plánování, relevantní jsou poměry jednotlivých hodnot. Informace odkrývají nastavení ekonomiky systému.

24. Rozsudky Soudního dvora EU a Tribunálu ve věci *Evonik Degussa GmbH*, se týkaly Nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. 12. 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 a 82 Smlouvy. Žalovaný však v daném případě hodnotil naplnění znaků obchodního tajemství dle § 504 občanského zákoníku. Při kumulativním naplnění všech znaků specifikovaných citovaným ustanovením je předmětná skutečnost obchodním tajemstvím, stáří informace může hrát roli v posouzení naplnění znaku konkurenční významnosti. Tento znak byl u všech znečitelněných informací naplněn, neboť konkurenční významnost neztratily. I údaje staršího data jsou součástí know-how společnosti, do jehož vytvoření společnost investovala své úsilí a finanční prostředky a z něhož vychází při tvorbě své obchodní politiky. Při zpřístupnění znečitelněných informací by byla ohrožena výhoda jejich oprávněného vlastníka získat výnosy z využívání svého úsilí. Zastaralost informace může být relevantním faktorem při hodnocení konkurenční významnosti informací např. u dat schůzek, míst, kde se schůzky konaly, plánovaných zvýšení cen (skutečnosti posuzované SD EU a Tribunálem). Ke konkurenčnímu významu souboru dat poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2022, č. j. 29 A 9/2020.
25. Ke *třetí žalobní námitce* uvedl, že žalobce napadené rozhodnutí čte chybně. Žalovaný v reakci na námitku žalobce pouze zdůraznil, že ne všechny informace, které spadají do rozsahu pojmu informace o životním prostředí dle § 2 písm. a) InfŽP, jsou informacemi o *stavu* životního prostředí a právo na jejich poskytnutí tedy nelze dovozovat z čl. 35 odst. 2 Listiny.
26. Ke *čtvrté žalobní námitce* zdůraznil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v procesu vyřizování žádosti dle InfŽP, kde nemohou být relevantní argumenty vztahující se k problematice účastenství v řízení vedeném podle § 17 zákona o obalech a s tím související právo účastníka řízení na přístup do spisové dokumentace. Zákon o obalech připouští zamítnutí žádosti o vydání autorizace v případě, že navržený projekt ohrozí zajišťování plnění povinnosti zpětného odběru a využití realizované jinými osobami (§ 17 odst. 5 zákona o obalech), to však neznamená, že žadateli bude bez dalšího ministerstvem předán kompletní projekt sdruženého plnění zpracovaný subjektem, jež autorizaci získal. Dále odkázal na první zrušující rozsudek.
27. K námitce monopolu OZŘ a nerovného přístupu uvedl, že se v souladu s InfŽP a související judikaturou zabýval naplněním podmínek obchodního tajemství, výlukami ze zákazu zpřístupnění informace, jež je předmětem obchodního tajemství, a testem proporcionality – vážením veřejného (nikoli soukromého) zájmu na zpřístupnění informace a zájmu na ochraně obchodního tajemství, tj. ochraně vlastnictví. Měl za to, že žalobce v dané věci sleduje svůj soukromý zájem, nikoli zájem veřejný.
28. Žalovaný důrazně odmítl, že by v obdobných případech rozhodoval rozdílně. Žalobcem uvedený případ je podstatně odlišný od nyní souzené věci, k čemuž odkázal na rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2022, č. j. 5 As 111/2020-55 (bod 35). V této věci se žalobce domáhal určení, že zpřístupnění části jeho projektu je nezákonným plněním, ačkoli od počátku označil za obchodní tajemství pouze část svého projektu a neoznačená část tak nevykazovala subjektivní znak obchodního tajemství. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na rozdíl upozornila.

29. Námitky ohledně nedostatečného vypořádání s otázkou transparentnosti a specifického postavení uplatnil žalobce i v předcházejícím řízení, přičemž Městský soud v Praze je v prvním zrušujícím rozsudku odmítl s tím, že mají jen omezený vliv na posouzení žádosti žalobce o informace. OZŘ není veřejnou institucí, je akciovou společností. Byť je její činnost ve veřejném zájmu, je vykonávána soukromým subjektem a obchodní potenciál má. Dále odkázal na právní úpravu dohledu nad činností autorizované obalové společnosti v § 24 zákona o obalech. Taktéž uvedl, že není jasné, v čem žalobce spatřuje veřejný zájem na zpřístupnění znečitelněných informací, když tyto informace dle jeho názoru nemohou přinést vzhled do fungování kolektivního systému. K nové evropské legislativě uzavřel, že je do českého právního řádu transponována novelou zákona o obalech z roku 2020, protože pro autorizovanou osobu vzniká povinnost zveřejňovat stanovené informace – např. informace o podmínkách zapojení provozovatelů do systému.
30. Zabýval se jak aplikovatelností výjimek z ochrany obchodního tajemství stanovených v § 8 odst. 4 a odst. 9 InfŽP, tak vážením dvou existujících veřejných zájmů. Závěr o neaplikovatelnosti výjimek aproboval také Městský soud v Praze v původním rozsudku.
31. K otázce postavení žalobce a jiných subjektů vůči OZŘ měl za to, že postavení žalobce ani jiných subjektů nemůže samo o sobě učinit z určitých skutečností obchodní tajemství. I subjekt, který se momentálně nachází v monopolním postavení, však může mít potenciální konkurenty, kteří by mohli využít získané informace právě pro usnadnění vstupu na trh.
32. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení.

33. K *první žalobní námitce* OZŘ uvedla, že žalovaný vyhověl závaznému právnímu názoru soudu a posoudil časový aspekt objektivní stránky obchodního tajemství, odůvodnil svůj závěr nejprve společně ve vztahu ke všem odepřeným informacím, a dále případně specificky u jednotlivých odepřených informací. Současně v některých ohledech přehodnotil svůj závěr ohledně nezveřejněných informací a v tomto rozsahu vyhověl žalobci. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, například pokud správní orgán zcela opomene na námitku účastníka řízení reagovat. Obsahová podobnost posouzení aspektu stárí jako objektivního znaku obchodního tajemství je způsobena obdobným charakterem informací, které v konečném důsledku jsou na sebe navázány a úzce spolu souvisí. Dle OZŘ se žalovaný všemi námitkami žalobce zabýval.
34. Ke *druhé žalobní námitce* OZŘ odkázala na první zrušující rozsudek a uvedla, že soud za jediný nedostatek označil posouzení časového aspektu objektivní stránky obchodního tajemství, tj. zda jsou žalobcem požadované informace i přes jejich signifikantní stárí nadále obchodním tajemstvím. Jedinou relevantní otázkou v probíhajícím správním řízení tak zůstala otázka, zda v důsledku plynutí času nemohl Projekt z roku 2002 pozbýt charakteru

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

obchodního tajemství, pročez požadované informace nadále naplňují znaky obchodního tajemství ve smyslu § 504 občanského zákoníku. OZŘ citovala z vyjádření žalovaného ve věci sp. zn. 5 A 138/2017 *„Je třeba zdůraznit, že i údaje o stavu sběru skla, kovů, plastů atd. (jak zmiňuje žalobce) jsou součástí know-how společnosti, do jehož vytvoření společnost investovala své úsilí a finanční prostředky a z něhož vychází při tvorbě své obchodní politiky. I takové informace, resp. znalosti, které nejsou obecně známy, jsou pro subjekt nesmírně cenné. Při zpřístupnění znečitelněných informací by byla obrožena výhoda jejich oprávněného vlastníka získat výnosy z využívání svého úsilí“* a uvedla, že se stáří požadované informace týká konkurenční významnosti, jako jednoho ze znaků obchodního tajemství. Zároveň odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 5. 2. 2005, sp. zn. 21 Cdo 1874/2004, s tím, že konkurenčně významnými skutečnostmi mohou být např. seznamy zákazníků, dodavatelů, podnikatelské plány a strategie, cenové odhady, výrobní náklady, nejruznější studie, informace z obchodních smluv, vzorníky, výrobní programy, nová technická řešení, technologické postupy a vzory, marketingové strategie, dokumentace, apod. Právě tyto skutečnosti Projekt obsahuje, přitom právě ekonomické kalkulace uvedené v tomto Projektu mohou platit v řadě ohledů i nadále, pokud budou použity příslušné koeficienty. Klíčové jsou nejen konkrétní údaje, ale také jejich vzájemné souvislosti a poměry, když při nezměněné koncepci odpadového hospodářství ČR je možné přiblížit se aktuálním datům také pomocí příslušné extrapolace či aproximace. Projekt představuje určité struktury výpočtu a určitá organizační či systémová řešení, která představují know-how. Hodnota těchto struktur a výpočtů byla zachována i po uplynutí značného časového období, neboť na ně plynutí času nemá dopad (negativní dopad na jejich konkurenční významnost by mohla mít jen zásadní koncepční změna v oblasti nakládání s obalovými odpady v ČR). Na přetrvávající význam obchodního tajemství a konkurenční významnost informací požadovaných žalobcem jasně ukazuje též přetrvávající zájem žalobce o předmětné informace. Žalobce byl až do nedávné současnosti žadatelem o vydání rozhodnutí o autorizaci dle zákona o obalech, přičemž mu nebyla dosud autorizace udělena a požadované informace uvedené v Projektu tak pro něj mohou být i nadále relevantní. Je to právě potenciální konkurent OZŘ, kdo si informace vyžádal a na jejich poskytnutí zjevně trvá. Jsou-li informace v prvostupňovém rozhodnutí, potažmo v napadeném rozhodnutí, hodnocené jako podstatné pro potenciálního konkurenta, například pro žadatele o autorizaci, je tím také nepřímě potvrzeno naplnění jednoho ze znaků obchodního tajemství.

35. Argumentaci rozsudkem Soudního dvora EU ze dne 14. 3. 2017 ve věci C-162/15 P *Evonik Degussa GmbH* nepovažovala za přílehlavou, neboť řízení v dané věci bylo vedeno v jiném kontextu, jedná se o zcela jiný mechanismus (žádost o zachování důvěrnosti za účelem zveřejnění rozhodnutí konstatujícího porušení práva hospodářské soutěže).
36. Ke *třetí žalobní námitce* OZŘ se ztotožnila se žalobcem v tom, že právo na informace o stavu životního prostředí je ústavním právem. Takové právo ale není právem absolutním, lze jej omezit. Omezení tohoto práva bylo učiněno ze zákonem daného důvodu – ochrana obchodního tajemství dle § 8 odst. 1 písm. d) InfŽP. Žalovaný dbal na maximální vyhovění podané žádosti žalobce. Odepření informací nebylo diskriminační, takto by rozhodnuto o totožné žádosti jakékoli osoby, nejen žalobce a současně je bezesporu zachován smysl a podstata InfŽP.
37. Ke *čtvrté žalobní námitce* OZŘ uvedla, že jí (jako stávající autorizované společnosti) byl projekt žalobce zpřístupněn jako účastníci řízení o vydání autorizace vedeného s žalobcem,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zatímco žalobce žádá o poskytnutí Projektu OZŘ na základě informačních zákonů, což jsou zcela odlišné situace. Doplnila, že její přístup k projektům žadatelů o autorizaci není předmětem tohoto řízení a vyplývá z jejího postavení jako účastnice řízení o vydání autorizace k zajišťování sdruženého plnění dle § 17 zákona o obalech. Zamítnutí žádosti o autorizaci nijak nesouvisí se žádostí žalobce o poskytnutí informací dle InfŽP. Důvodem odepření byla skutečnost, že informace představují obchodní tajemství OZŘ, nikoli snaha zamezit udělení autorizace žalobci

38. Dle OZŘ nelze s odkazem na princip transparentnosti požadovat zpřístupnění projektu sdruženého plnění. Žalovaný je povinen zkoumat, zda není u každé jednotlivé informace naplněn důvod pro odepření poskytnutí dané informace, kdy princip transparentnosti nemůže suspendovat ochranu obchodního tajemství. Žalobcem zmíněný princip transparentnosti se již promítl do platné právní úpravy novelou zákona o obalech, kterou jsou stanoveny nové povinnosti autorizovaným obalovým společnostem (např. v § 21 odst. 1 písm. o/ a p/ zákona o obalech). Povinnost poskytnout komukoliv projekt sdruženého plnění, který je chráněn jako obchodní tajemství, v těchto nových povinnostech zakotvena není. Principem transparentnosti nelze odůvodnit zpřístupnění unikátního know-how autorizované společnosti komukoliv, když toto je výslovně chráněno zákonem jako obchodní tajemství.
39. Konstatovala, že žalobci nabízela zpřístupnění Projektu, resp. jeho podstatné části, a to mimo režim InfŽP, pokud se žalobce zaváže zachovávat důvěrnost Projektu a chránit jeho obsah včetně obchodního tajemství v něm obsaženém před jeho vyzrazením třetím osobám, jeho zneužití apod. OZŘ byla a stále je připravena mimo režim InfŽP žalobci nahlédnutí do Projektu umožnit. Je zásadní, aby k případnému poskytnutí údajů došlo na dobrovolné bázi, nikoli na základě zvláštního předpisu, kde je riziko zneužití obchodního tajemství podstatně vyšší a v zásadě nekontrolovatelné. Fakt, že tento návrh nebyl žalobcem přijat, ani na něj nebylo reagováno, jen potvrzuje obavu OZŘ, že cílem žalobce je získání informací, které mají konkurenční význam, a že poskytnutí Projektu žalobci by mohlo vést k poškození práv OZŘ. Dále uvedla, že brání tomu, aby byl na základě informačních zákonů komukoliv zpřístupněn jakýkoliv projekt kterékoliv autorizované společnosti. Tím je sledován zájem všech budoucích autorizovaných společností chránit se před zneužitím obchodních informací a know-how. To se netýká jen potenciálních konkurentů, kteří mohou získané informace využít při zpracování vlastního projektu, ale také odpadových firem, které získají informaci o způsobu kalkulace sazeb, nebo nejruznějších konzultačních firem, které mohou obsažené know-how využít ve své komerční činnosti nabízené původcům odpadu.
40. OZŘ navrhla, aby soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem

41. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Soud neprovedl navržené důkazy, neboť mu pro posouzení postačoval obsah správního spisu, který si od žalovaného vyžádal, jejich provedení by tak bylo nadbytečné.
42. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

43. Z obsahu spisového materiálu vyplynulo tyto pro věc podstatné skutečnosti:
44. Žalobce požádal o informace o správním řízení a vydání rozhodnutí o autorizaci k zajišťování sdruženého plnění povinnosti zpětného odběru a využití odpadu z obalů společnosti EKO-KOM, a. s. (OZŘ), a to v rozsahu uvedeném výše. Zároveň žádal o poskytnutí všech rozhodnutí ministerstva a žalovaného, vydaných ve věcech žádostí třetích subjektů o informace podle InfŽP či InfZ, týkajících se Řízení a/nebo poskytnutí Projektu včetně všech jeho změn.
45. K tomu z vyjádření OZŘ vyplynulo, že Projekt představuje předmět obchodního tajemství jako celek a nemůže být poskytnut postupem podle InfŽP. Dále konkrétně v bodech uvedla k některým jednotlivým pasážím Projektu, z jakého důvodu tyto tvoří obchodní tajemství. Konstatovala, že je připravena umožnit žalobci nahlédnutí do Projektu (resp. jeho podstatné části) dobrovolně, mimo režim poskytování informací podle InfŽP, a to právě z důvodu jejího specifického statusu.
46. V následném řízení po vydání prvního zrušujícího rozsudku a druhého rozhodnutí žalovaného byla OZŘ opětovně vyzvána k vyjádření, které poskytla v podání ze dne 26. 8. 2021. V něm konkrétně k jednotlivým požadovaným informacím uvedla, zda pozbyly konkurenční významnosti, či nikoliv.
47. Jelikož žalovaný nejprve soudu neposkytl úplný správní spis s úplným neanonymizovaným zněním Projektu, byl soudem vyzván, aby tak učinil. Žalovaný výzvě vyhověl a správní spis o požadované doplnil.
48. Při posouzení věci soud vycházel z následující právní úpravy:
49. Podle § 8 odst. 1 písm. d) InfŽP bude odepřeno zpřístupnění informace, pokud je vylučují předpisy o ochraně obchodního tajemství.
50. Podle § 8 odst. 4 InfŽP *Porušením obchodního tajemství není zpřístupnění informace označené za obchodní tajemství, pokud se požadovaná informace týká a) působení provozní činnosti podnikatele na životní prostředí, b) brozí bezprostřední ohrožení lidského zdraví a životního prostředí, c) požadovaná informace byla získána z prostředků z veřejných rozpočtů.*
51. Podle § 9 odst. 1 InfŽP *pokud povinný subjekt žádosti o zpřístupnění informace, byť i jen zčásti nevyhoví, vydá o tom ve lhůtě pro zpřístupnění informace rozhodnutí o odepření zpřístupnění informace.*
52. Podle § 504 občanského zákoníku *obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.*
53. Soud o žalobě uvažil takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

54. Soud předesílá, že rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42).
55. Soud taktéž předesílá, že závěry učiněné v judikatuře týkající se InfZ lze v zásadě přiměřeně aplikovat na případy, kdy správní orgán postupuje při poskytování informací dle InfŽP. Jiný závěr by nebylo možné učinit vzhledem k tomu, že InfŽP se rovněž týká poskytování informací, pouze na rozdíl od InfZ upravuje poskytování specifického druhu informací, totiž informací o životním prostředí (viz. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2020, č. j. č. j. 8 A 214/2016 – 143, bod 26).
56. Předně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti a nerespektování závazného právního soudu obsaženého v prvním zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V prvním zrušujícím rozsudku bylo žalovanému vytýkáno, že se nevypořádal s posouzením stáří požadovaných informací, což se odrazilo v nedostatečném uvážení, zda Projekt OZŘ naplňuje objektivní stránku obchodního tajemství. Pátý senát městského soudu konkrétně v prvním zrušujícím rozsudku uvedl, že „*stáří informací je v tomto případě natolik zjevné (15 let), že byl žalovaný povinen vzít tento faktor v úvahu ze své vlastní iniciativy a výslovně se k němu vyjádřit a zhodnotit jej*“, protože shledal první rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
57. Tyto námitky spolu tedy úzce souvisejí, a žalobce je uplatnil v rámci *první a druhé žalobní námitky*. Soud se proto nejprve zabýval nepřezkoumatelností v obecné rovině, a následně ve vztahu k posouzení stáří informací, které bylo žalovanému uloženo závazným právním názorem soudu.
58. Pokud jde o otázku nepřezkoumatelnosti v obecné rovině soud podotýká, že není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Nedostatkem důvodu nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění, ale pouze nedostatek důvodů skutkových (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Nepřezkoumatelnost není způsobena ani nižší kvalitou odůvodnění, nýbrž závěrem o tom, zda rozhodnutí obsahuje alespoň základní náležitosti do té míry, že může být podrobeno soudnímu přezkumu.
59. Soud zároveň uvádí, že správní orgán není povinen vypořádat každý dílčí argument v rozkladu. Pokud žalobce uplatní pouze obecné námitky, může se s nimi rozkladový orgán vypořádat pouze v obecné rovině (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2018, č. j. 8 Afs 71/2007 – 116). Námitky lze vypořádat i tak, že správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od názoru účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím jsou minimálně *implicitae* vypořádány i námitky účastníka, absence odpovědi na jednotlivé námitky účastníka v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 – 78).

60. Zároveň je třeba mít na vědomí, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Zpravidla tento argument slouží k vysvětlení toho, proč může odvolací či rozkladový orgán nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí argumentační zaškobrtnutí podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje. Nelze však vyloučit ani opačný postup, kdy mezery v odůvodnění odvolacího, resp. rozkladového orgánu, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, zaplní argumenty obsažené již v prvostupňovém rozhodnutí. Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu je totiž zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky, přičemž z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Někdy pak může rozhodnutí, jímž se odvolání či rozklad zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje, působit samo o sobě mozaikovitě a nespojitě, neboť staví na základech, vybudovaných orgánem prvního stupně a doplňuje pouze chybějící detaily či opravuje ojedinělé přehmaty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25).
61. Z hlediska splnění požadavků kladených na správní orgány stran odůvodnění odepření informace postačí, pokud v odůvodnění rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci objasní, v čem spatřují naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2020, č. j. 3 A 51/2017 – 56, bod 46).
62. Správní orgány se tak musely přezkoumatelným způsobem vypořádat s východisky pro posuzování naplnění znaků obchodního tajemství. Soud předesílá, že obchodní tajemství je věcí v právním smyslu, tedy absolutním majetkovým právem působícím *erga omnes*, postavení žalobce ani jiných subjektů vůči majitelce obchodního tajemství (OZŘ) nemůže z požadovaných informací učinit obchodní tajemství. Tento závěr plyne již jen ze systematického zařazení ustanovení upravujícího obchodní tajemství v § 504 občanského zákoníku do hlavy IV. občanského zákoníku (OZ) – Věci a jejich rozdělení, Dílu 2 – Rozdělení věcí. Dle § 504 občanského zákoníku obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení. Definiční znaky obchodního tajemství musejí být naplněny kumulativně. Z prvního zrušujícího rozsudku plyne, že zejména hledisko konkurenční významnosti se plynutím času oslabuje, čas je z logiky věci jedním z prvků obchodního tajemství (srov. rozsudek Městského soudu ze dne 11. 1. 2021, č. j. 5 A 138/2017 – 64, bod 47). Soud se proto zabýval otázkou, zda žalovaný tyto požadavky, plynoucí ze zákona a závazného právního názoru soudu, splnil.
63. Pokud jde o objektivní stránku obchodního tajemství, plyne z odůvodnění druhého rozhodnutí ministerstva, že se konkrétně vyjádřilo ke každé z 54 odepřených informací. Ke každé z nich alespoň ve stručnosti uvedlo konkrétní důvody, v čem shledává naplnění objektivních znaků obchodního tajemství. Dále uvedlo, proč je daná informace konkurenčně významná, vyjádřilo se k otázce nedostupnosti dané informace v příslušných obchodních kruzích, k její určitelnosti (identifikoval, v čem daná informace spočívá), její ocenitelnosti, a uvedlo, jakým způsobem souvisí se závodem. Na paušální úvahy obsažené v úvodní části

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

druhého rozhodnutí ministerstva navazuje konkrétní doplnění odůvodnění ve vztahu ke každé z odepřených informací.

64. Zároveň se ministerstvo u každé z odepřených informací vypořádalo s časovým aspektem, tedy s otázkou, zda má běh času vliv na naplnění znaku konkurenční významnosti. Byť jsou úvahy o stáří informace stručné, z kontextu odůvodnění je u každé z odepřených informací patrné, z jakých důvodů je závěr činěn, resp. proč i přes plynutí času považuje ministerstvo konkrétní odepřené informace nadále za konkurenčně významné.
65. Soud proto uzavřel, že ministerstvo, a žalovaný, který jeho rozhodnutí aproboval (dále též jen „žalovaný“), takto splnilo požadavky vyplývající ze závazného právního názoru soudu vyplývající z prvního zrušujícího rozsudku. K této problematice se soud v podrobnostech vyjadřuje níže.
66. Žalovaný tedy dostatečně zdůvodnil, proč je každá daná odepřená informace konkurenčně významná. Soud považuje za nepřiměřený požadavek, aby byly v rozhodnutí o odepření informace do vysoké podrobnosti vysvětlovány konkrétní výhody dané informace pro jejího vlastníka pokud, je v rozhodnutí obsažen základní rámec objasnění důvodů konkurenční významnosti informace, jak tomu bylo v projednávané věci. Lze tak uzavřít, že se s objektivní stránkou obchodního tajemství žalovaný vypořádal dostatečně.
67. K naplnění subjektivní stránky obchodního tajemství žalobce odkazem na rozkladové námítky učinil součástí žaloby také námítku proti odepření o Informace o náhledu OZŘ na problematiku použitých obalů v komunálním odpadu (odepřená informace č. 2), a tvrdil, že u této informace není naplněna subjektivní stránka obchodního tajemství. K námítce nedostatečného prokázání subjektivní stránky obchodního tajemství se přitom vyčerpávajícím způsobem vyjádřil již pátý senát zdejšího soudu v prvním zrušujícím rozsudku, když uvedl: *„Je pravdou, že nepostačuje pouhé označení informace za obchodní tajemství vlastníkem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, sp. zn. 7 As 24/2007, či ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. 5 Afs 48/2013), v případě tvrzení subjektivní stránky obchodního tajemství se však soud domnívá, že se povinný subjekt může spokojit i s pouhým tvrzením vlastníka této informace, že ji utajuje a jakým způsobem tak činí. Požadovat prověření, zda se jedná o účinná opatření k ochraně obchodního tajemství, se soudu jeví jako nepřiměřený požadavek na žalovaného, který je stěžejí proveditelný (hypoteticky výsledkem všech zaměstnanců vlastníka informace a stanovením okruhu osob, které informaci znají a následně poměřením, jak velký tento okruh je, popř. dokonce výsledkem dalších osob, které se pohybují v daném oboru). Stejně tak postačí i spíše obecné tvrzení, že informace jsou přístupné jen některým zaměstnancům; podrobnosti o tom, kteří zaměstnanci to jsou, jak jsou informace technicky chráněny (v IT systémech, v listinné podobě) soud považuje za nadbytečné. Mimoto, jednalo-li by se o zcela zjevně neutajované informace, pak by bezpochyby byly k dohledání na internetu, či by byly známy mezi osobami, které se věnují danému oboru.“* (cit. rozsudek Městského soudu ze dne 11. 1. 2021, č. j. 5 A 138/2017 – 64, bod 50). Devátý senát se s tímto závěrem v plném rozsahu ztotožňuje a odkazuje na něj. Tím byly i splněny požadavky závazného právního názoru soudu v prvním zrušujícím rozsudku.
68. Jelikož se žalovaný v souhrnu vyjádřil také k naplnění subjektivní stránky obchodního tajemství, kdy zejména uvedl, že ke každé z odepřených informací OZŘ žalovanému sdělila, že informace nejsou veřejně přístupné a OZŘ odpovídajícím způsobem zajišťuje jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

utajení, dospěl soud k závěru, že se žalovaný s touto otázkou s ohledem na výše uvedená východiska vypořádal dostatečně a v souladu se závazným právním názorem soudu.

69. Podle stanoviska soudu žalovaný dostatečně zhodnotil naplnění znaků obchodního tajemství z hledisek uvedených v § 504 občanského zákoníku, a to vůči všem, bez ohledu na vztahy mezi žalobcem, OZŘ a případně také jinými osobami.
70. Pro úplnost soud uvádí, že se žalovaný dostatečně a souladně se závazným právním názorem soudu vypořádal i s výjimkami dle § 8 odst. 4 písm. a) – c) InfŽP, kdy uvedl, že se informace netýkají přímého působení provozní činnosti OZŘ na životní prostředí. S výjimkami dle § 8 odst. 4 písm. b), c) InfŽP se žalovaný vypořádal sice stručně, nicméně je zcela zjevné, že tyto výjimky na projednávanou věc nedopadají, neboť v daném případě nehrozí bezprostřední ohrožení lidského zdraví a životního prostředí, a požadovaná informace nebyla získána z prostředků z veřejných rozpočtů. Žalovaný zároveň dostatečně odůvodnil, že zde nejsou splněny podmínky pro aplikaci výjimky dle § 8 odst. 9 InfŽP, neboť znečitelněné údaje nejsou údaji o emisích vypouštěných nebo vyzařovaných do životního prostředí. Tyto závěry jsou s ohledem na charakter odepřených informací také věcně správné.
71. Námitka není důvodná.
72. Soud nemohl vejít ani na tvrzení žalobce, že se žalovaný nedostatečně zabýval jeho rozkladovými námitkami. Jak soud ověřil z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný se s rozkladovými námitkami vypořádal způsobem, odpovídajícím míře jejich konkrétnosti. Žalovaný přitom poukázal na rozhodnutí ministerstva s tím, že je v každém z bodů jeho druhého rozhodnutí podrobně popsána podstata odpíraných skutečností a odůvodněno, proč jsou tyto skutečnosti konkurenčně významné. Pokud jde o konkrétní námitky obsažené v bodech 25 až 31 druhého rozkladu, žalovaný se ke každé z těchto námitek konkrétně vyjádřil, přičemž je zřejmé, že své rozhodnutí staví na základech vybudovaných ve druhém rozhodnutí ministerstva. Zároveň je ale patrné, jaký právní názor žalovaný zastává a z jakého důvodu rozkladovým námitkám nepřisvědčil. Rozkladová námitka v bodě 32 nového rozkladu je pak velice obecná, spočívající v konstatování, že informace ztratily během času svou konkurenční významnost. Pokud žalobce k odepřeným informacím nepředestřel konkrétní argumentaci, nebylo povinností žalovaného ke každé z nich opakovaně uvádět konkrétní odůvodnění, které již plyne z druhého rozhodnutí ministerstva. Bylo tedy zcela dostačující, pokud žalovaný tuto námitku vypořádal též obecně.
73. Námitka není důvodná.
74. Následně se soud podrobně zabýval věcnými námitkami proti posouzení stáří odepřených informací
75. Správní orgány jsou při vyřizování žádostí o informace dle InfŽP vázány zásadou materiální pravdy, zakotvenou v § 3 správního řádu, a tedy povinny zjistit „stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor důležitých informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 – 60).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

76. V souladu s výše uvedenou zásadou Nejvyšší správní soud judikoval, že „*Důvod pro odepření informací stanovený v ustanovení § 9 odst. 1 zákona o informacích je totiž vázán na existenci obchodního tajemství de iure, nikoli na pouhý názor zdroje informací. Povinný subjekt proto musí v řízení postupovat v souladu se správním řádem (podle § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu). Musí tedy vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci, tzn. prověřit splnění podmínek existence obchodního tajemství a neakceptovat bez dalšího tvrzení podnikatele.*“ (cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 7 As 24/2007-106).
77. V obecné rovině si lze představit jak situaci, kdy bude z charakteru posuzovaných informací jako takových a ze stanoviska majitele obchodního tajemství možno učinit závěr, zda je předmětná informace obchodním tajemstvím či nikoliv, tak situaci, kdy bude k naplnění zásady materiální pravdy nezbytné, aby si správní orgány opatřily další podklady.
78. Pokud v této souvislosti žalobce argumentoval rozsudky Soudního dvora a Tribunálu ve věcech C-162/15P a T-341/12 Evonik Degussa GmbH, žalovaný správně uvedl, že se tato judikatura vztahuje k výkladu Nařízení Rady (ES) 1/2003 ze dne 16. 12. 2002, o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 a 82 Smlouvy, tedy oblasti soutěžního práva Evropské unie, konkrétně zveřejňování rozhodnutí Komise v oblasti porušení práva hospodářské soutěže. Závěry z judikatury vykládající zcela odlišný právní předpis ve velmi specifickém kontextu (zveřejňování rozhodnutí Komise v řízeních týkajících se deliktů spočívajících v porušení práva hospodářské soutěže) proto nelze bez dalšího aplikovat na hodnocení naplnění objektivních znaků obchodního tajemství ve smyslu § 504 občanského zákoníku.
79. K výkladu rozsudku C-162/15P se ostatně obdobným způsobem vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2023, č. j. 6 As 123/2022 – 93, když uvedl: „*K takto vysloveným závěrům krajský soud v napadeném rozsudku správně upozornil, že je nelze vykládat paušálně bez zohlednění toho, jaký typ informace či informací je v té které věci předmětem sporu. Samo citované rozhodnutí konstruuje vyvratitelnou domněnku, že informace budou nadále chráněny v těch případech, kdy i navzdory svému stáří představují zásadní znaky obchodního postavení dotčených subjektů. (...) Česká vnitrostátní právní úprava přitom časovou podmínku ochrany obchodního tajemství neobsahuje; případná zastaralost údajů tvořících obchodní tajemství se projeví nenaplněním některého z dílčích definičních znaků pojmu obchodního tajemství ve smyslu § 504 občanského zákoníku, typicky znaku konkurenční významnosti. Krajský soud tak v napadeném rozsudku správně dovodil, že stěžovatelem odkazovaná rozhodnutí nelze vykládat tak, že by každá informace, která vznikla před pěti a více lety, byla z tohoto důvodu vyloučena z ochrany. Ostatně o tom, že konkurenčně významné mohou být i informace staré desítky, či dokonce stovky let, svědčí např. chráněné receptury.*“
80. Nelze tedy bez dalšího předpokládat, že jakékoliv informace starší 5 let pozbyly charakteru obchodního tajemství ve smyslu § 504 občanského zákoníku, klást tak na vlastníky obchodního tajemství zpřísněné požadavky k prokazování konkurenční významnosti, a v důsledku takového postupu zároveň fakticky omezovat zákonem stanovenou míru ochrany obchodního tajemství.
81. Soud porovnal *Vyjádření společnosti EKO-KOM, a. s. k žádosti o informace* s druhým rozhodnutím ministerstva, napadené rozhodnutí, a úplné znění Projektu a zjistil, že žalovaný vyšel z vyjádření OZŘ, množina odepřených informací dle rozhodnutí

ministerstva tak v zásadě odpovídá množině informací, jejichž poskytnutí se OZŘ bránila. Pokud jde konkrétně o otázku plynutí času, OZŘ ve svém vyjádření ke každé z těchto informací ve stručnosti uvedla, proč dle jejího názoru daná informace i přes běh času stále splňuje podmínku konkurenční významnosti. Následně proto musel soud zhodnotit, zda měl žalovaný dostatečné podklady k závěru, že je i s ohledem na běh času nezbytné odepřít poskytnutí jednotlivých dílčích informací z Projektu z důvodu ochrany obchodního tajemství.

82. Žalobce obecně tvrdil, že během 20 let se trh a technologické možnosti markantně proměnily, změnila se legislativa, zvýšila se kupní síla spotřebitelů, významnou roli sehrála inflace či vstup ČR do EU, a v neposlední řadě je nyní odlišný přístup obyvatel k třídění odpadu a ekologii obecně.
83. Ministerstvo ve svém druhém rozhodnutí uvedlo, že řada skutečností v Projektu obsažených (přestože pocházejí z roku 2002) vykazuje všechny znaky obchodního tajemství, včetně znaků konkurenční významnosti, k tomu poukázalo na informace, které odhalují systémové nastavení, představují know-how a jsou nadále využitelné pro tvorbu obchodní politiky. Z napadeného rozhodnutí pak plyne, že konkrétní údaje jsou chráněny jako obchodní tajemství i z důvodu vypovídací hodnoty jejich vzájemných souvislostí a poměrů.
84. Soud z úplného správního spisu ověřil, že se odepřené informace týkají koncepčního řešení Projektu, informace týkající se typové charakteristiky Projektu, srovnání s alternativními koncepty; dále jde o údaje, z nichž je možné zjistit nejen velmi konkrétní data, ale také jejich vzájemný vztah a způsob, jakým s nimi OZŘ nakládá, jaké důsledky z nich vyvozuje a jaké predikce na jejich základě činí.
85. Jde tedy o soubor na sebe navazujících dat. Soud pro posouzení považuje za příléhavé závěry Nejvyššího správního soudu, který uvedl *„nelze na údaje, které byly průběžně (a po dlouhou dobu) shromažďovány osobou zúčastněnou na řízení, nahlížet izolovaně, nýbrž jako na celek, který tvoří souvislou časovou řadu údajů, jejichž zveřejnění by mohlo vést k odhalení její dlouhodobé podnikové strategie. Žalovaný v této souvislosti správně upozornil, že plynutí času nemusí relevanci těchto údajů oslabovat, ale s přibývajícím množstvím údajů v čase může naopak jejich vypovídací hodnota narůstat. Takto ucelený soubor dat totiž poskytuje podklad pro zpětnou analýzu úspěšnosti či naopak neúspěšnosti nastaveného obchodního modelu podnikání, resp. jeho dílčích parametrů, a lze z nich vysledovat dlouhodobou strategii osoby zúčastněné na řízení při poskytování konkrétního druhu služeb. V takovém případě nelze připustit, aby soutěžitel soubor dat (a to včetně dat starších pěti let), která se týkají posuzovaného relevantního trhu, veřejně zpřístupnil a poskytl je vlastním konkurentům, kteří by informace mohli využít v hospodářské soutěži, ba je dokonce zneužít v konkurenčním „boji“ o zákazníky. Znak významnosti splňují jak informace, které podnikateli samotnému poskytují lepší postavení na trhu, tak informace, které jsou využitelné konkurencí pro její vlastní podnikání“* (cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2023, č. j. 6 As 123/2022, bod 34). Tyto závěry lze s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti uplatnit také na odepřené informace z Projektu OZŘ, neboť je nelze posuzovat odděleně, ale právě naopak v jejich vzájemné souvislosti. I přes své stáří totiž poskytují náhled „do kuchyně“ OZŘ, a neztrácejí tudíž na konkurenční významnosti.
86. Zároveň vzal soud v úvahu, že jsou žalobcova tvrzení formulována velmi obecně. Změny popsané žalobcem lze chápat nanejvýše jako změny evoluční (tedy postupný, související,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

kontinuální vývoj), nikoli jako změny revoluční (nedochází k diskontinuitě). Vývoj legislativy či postupný ekonomický a sociální rozvoj v rámci organicky vyvíjející se společnosti je nečiní obsoletními, nejde o čistě historická data, která by postrádala konkurenčního významu. Ani případné průběžné aktualizace Projektu v reakci na takovýto vývoj z výše uvedených důvodů informace uvedené v Projektu nečiní zastaralými a nerelevantními, nevedou ke ztrátě jejich konkurenčního významu. Obecně formulovaná tvrzení žalobce uplatněná ve druhém rozkladu proto nevnesla do zjištěného skutkového stavu pochybnosti, a žalovaný tak vycházel z dostatečně spolehlivě zjištěného stavu věci.

87. Následně se soud zabýval konkrétními námitkami uplatněnými žalobcem ke konkrétně označeným odepřeným informacím.
88. Pokud jde o informace o možnostech řešení nakládání s obalovými odpadem (odepřená informace č. 1), žalobce poukazoval na „enormní“ posun v otázce technologických možností, organizačních řešení, inovativních metod a přístupů a na změnu v ekonomickém nastavení nakládání s obalovým odpadem zejména ve smyslu jeho využití.
89. Ve druhém rozhodnutí ministerstva stojí, že srovnání jednotlivých řešení a analýza informací ohledně zahraničních přístupů jsou stále platné a využitelné při nastavování obchodní strategie. Z napadeného rozhodnutí pak plyne, že dané informace jsou i nadále využitelné pro volbu řešení systému a pro nastavení fungování systému.
90. Soud z úplného správního spisu zjistil, že odepřená informace obsahuje podrobné srovnání tří konceptů systémů, vyhodnocení vlastností jednotlivých systémů, a přehled hlavních evropských autorizovaných společností včetně základních dat o systémech, jež tyto společnosti provozují.
91. Lze tak uzavřít, že odepřené informace jsou srovnáním jednotlivých koncepčních řešení, a proto mají nadčasový charakter. Informace srovnávají typové a zásadní charakteristiky konceptů jednotlivých systémů, a vývoj legislativy či postupný ekonomický rozvoj v rámci organicky vyvíjejícího se hospodářství je nečiní zastaralými. Jsou tedy stále relevantní, a nepozbyly konkurenčního významu. Žalobcova tvrzení jsou přitom formulována obecně. Neuvádí, k jakým natolik zásadním změnám základních charakteristik a typů konceptů nakládání s odpady v mezidobí došlo, aby bylo možné dovodit konkurenční bezvýznamnost požadovaných informací. Tvrzení žalobce tedy nevnesla do zjištěného skutkového stavu pochybnosti, správní orgán měl dostatečné podklady k závěru, který učinil.
92. Pokud jde o údaje o srovnání vratných a nevratných spotřebitelských obalů včetně poměru vratných a nevratných obalů v ČR (odepřená informace č. 3), žalobce uváděl, že za dobu dvaceti let, která uplynula od přípravy Projektu, se definice, vztah i možnosti nakládání s vratnými a nevratnými spotřebitelskými obaly zcela zásadním způsobem pozměnily.
93. Ve druhém rozhodnutí ministerstva stojí, že srovnání zvolených ukazatelů ve vztahu k jednotlivým typům obalů je stále platné a využitelné při nastavování obchodní strategie. Z napadeného rozhodnutí pak plyne, že pro konkurenci jsou využitelná nejen samotná čísla, ale i vzájemné poměry, z nichž je možné za použití příslušných koeficientů dovodit aktuální data.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

94. Z úplného správního spisu soud seznal, že odepřené informace se dotýkají zásadních koncepčních charakteristik vratných a nevratných obalů, a mají proto nadčasový charakter.
95. Soud proto uzavřel, že byť žalobce poukazoval na postupný vývoj v oblasti nakládání s vratnými a nevratnými spotřebitelskými obaly, tento vývoj popsal (opět) velmi obecným způsobem. I tyto změny lze tak chápat nanejvýše jako změny evoluční (tedy postupný, související, kontinuální vývoj), nikoli jako změny revoluční (nedochází k diskontinuitě). Odepřené informace jsou stále relevantní, nejde o údaje historické, které by zcela pozbyly konkurenčního významu. Ani tato tvrzení žalobce nevnesla do zjištěného skutkového stavu pochybnosti, správní orgán měl dostatečné podklady k závěru, který učinil.
96. Pokud jde o informace o vnímání třídění odpadů ze strany veřejnosti (odepřená informace č. 13), žalobce poukazoval na změny vnímání veřejnosti v otázce ekologie.
97. Ve druhém rozhodnutí ministerstva stojí, že informace obsahují analýzu využitelnou pro tvorbu obchodní strategie (odhad trendů chování aktérů na trhu, a to zejména ve spojení s novějšími informacemi). Z napadeného rozhodnutí pak plyne, že při extrapolaci údajů je možné dospět k poměrně reálným aktuálním údajům.
98. Z úplného správního spisu soud seznal, že odepřená informace obsahuje velmi podrobné výstupy z průzkumu veřejného mínění. Jsou z ní patrné nejen konkrétní výsledky, ale lze z nich tím pádem zjistit také výzkumné otázky a tento výzkum replikovat.
99. Soud se proto ztotožnil se závěry žalovaného, který zcela správně uzavřel, že ve spojení s novějšími daty mohou být tyto údaje konkurenčně využitelnými. Tvrzení žalobce tedy nevnesla do zjištěného skutkového stavu pochybnosti, správní orgán měl dostatečné podklady k závěru, který učinil.
100. Pokud jde o souhrn informací o zapojení průmyslu, obcí a obyvatel do systému v letech 1999 a 2000 (odepřené informace č. 16, 17) a s tím souvisejících informací o předpokládaném o zapojení průmyslu, obcí a obyvatel do systému v letech 1999 a 2000 (odepřené informace č. 18), žalobce uvedl, že s plynutím času relevance těchto informací klesla, a v případě předpokladů nemůže takto starý předpoklad vlastníku informace přinášet žádnou konkurenční výhodu.
101. Ve druhém rozhodnutí ministerstva stojí, že z nich lze dovodit současná data a vývojové trendy. Z napadeného rozhodnutí pak plyne, že vzhledem k tomu, že jsou prezentována data za několik následujících let, lze při extrapolaci dospět k údajům současným.
102. Soud z úplného správního spisu zjistil, že tyto informace skutečně obsahují data za dva následně po sobě jdoucí roky, pročez z nich lze zjistit nejen údaje za dané konkrétní roky, ale s ohledem na zahrnutí odhadu také způsob, jakým OZŘ s těmito daty pracuje, jak vytváří odhady a předpoklady do budoucna apod., a to ve vztahu ke kontinuálně fungujícímu systému.
103. Soud proto uzavřel, že tyto informace přes své stáří poskytují velmi konkrétní vhled do nastavení systému OZŘ, a lze je tedy označit za konkurenčně významné. Ani v tomto ohledu tvrzení žalobce nevnesla do zjištěného skutkového stavu pochybnosti, správní orgán měl dostatečné podklady k závěru, který učinil.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

104. Pokud jde informace obsahující předpokládanou míru využití a recyklace obalových odpadů v roce 2003, 2004 a 2005 (odepřené informace č. 31, 32 a 33), žalobce ke každé z nich uváděl, že jsou veřejně známé skutečné výsledky v daných letech, a proto není zřejmé, jak by měly usnadnit zpracování žádosti o Autorizaci.
105. Ve druhém rozhodnutí ministerstva stojí, že relevantní jsou zejména poměry jednotlivých hodnot, také proto informace nepozbyla konkurenčního významu ani v současné době. Z napadeného rozhodnutí pak plyne, že předmětné informace jsou chráněny jako obchodní tajemství i z důvodu vypovídající hodnoty jejich vzájemných souvislostí a poměrů.
106. Soud z úplného správního spisu zjistil, že tyto údaje vyjádřené v číselných hodnotách na sebe vzájemně navazují, a lze z nich dovodit, v jakých vzájemných poměrech jednotlivé položky jsou. Pokud jde o námitku veřejnosti skutečných dat za roky 2003 až 2005, soud podotýká, že odepřenou informaci je nutno vnímat v kontextu Projektu jako celku, a ve spojení s ostatními údaji z Projektu lze z těchto odhadů dovodit, jakým způsobem OZŘ s daty pracuje a jaké z nich vyvozuje závěry.
107. Lze proto s dostatečnou mírou jistoty učinit závěr, že dané informace jsou i přes své stáří nadále konkurenčně významné. Tvrzení žalobce nevnesla do zjištěného skutkového stavu pochybnosti, správní orgán měl dostatečné podklady k závěru, který učinil.
108. Pokud jde o informace o množství obalových odpadů (odepřená informace č. 34), žalobce uváděl, že se vztahují k velmi dávné době a nynější množství obalových odpadů je násobně vyšší.
109. Ve druhém rozhodnutí ministerstva stojí, že tyto informace představují vodítko pro dělení jednotlivých podílů obalových odpadů v ČR, i proto nepozbyly konkurenčního významu ani v současné době. Z napadeného rozhodnutí pak plyne, že při extrapolaci údajů lze dospět k údajům současným.
110. Soud z úplného správního spisu zjistil, že informace uvádí konkrétní údaje o podílech jednotlivých druhů odpadů a zastoupení jednotlivých materiálních skupin.
111. Je nutno vzít v úvahu, že celkové množství odpadu a podíly jednotlivých druhů odpadů jsou na sobě vzájemně nezávislé veličiny. Ani případný nárůst celkového objemu odpadu proto automaticky nečiní informace o podílech a vzájemných poměrech druhů odpadů zastaralými a irelevantními. Odůvodnění žalovaného je proto dostatečné. Tvrzení žalobce nevnesla do zjištěného skutkového stavu pochybnosti, správní orgán měl dostatečné podklady k závěru, který učinil.
112. Námitky nejsou důvodné.
113. Ve vztahu k *třetí žalobní námitce* soud přisvědčuje žalobci, že právo na informace o životním prostředí je součástí esenciálního obsahu práva dle čl. 35 Listiny (srov. Husseini, F., Bartoň, M., Kokeš, M., Kopa, M. a kol. Listina základních práva a svobod. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 994, bod 74). Pro posouzení ústavnosti zásahu do tohoto práva se proto použije test proporcionality.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

114. V obecné rovině soud vešel také na názor žalobce, že v důsledku výkladu dvojkolejné právní úpravy obecného práva na informace a práva na informace o stavu životního prostředí nelze vyloučit žadatele o informaci z ústavněprávní ochrany, ať již dle Čl. 17 odst. 1 nebo dle Čl. 35 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V otázce, podle kterého z informačních zákonů je posuzována žádost o poskytnutí informace z řízení o udělení autorizace, soud připomíná stanovisko osmého senátu Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 20. 2. 2020, č. j. 8 A 214/2016 – 143, bod 32: „že pojmem informace o životním prostředí se pro účely zákona nerozumí toliko úzký okruh informací, které by se bezprostředně vztahovaly k životnímu prostředí (k jeho stavu). Mimo jiné se jedná také o informace, které vypovídají o správních řízeních ve věcech životního prostředí (viz § 2 písm. a) bod 6 zákona). Zákon o obalech, jak vyplývá z § 1, je zákon, jehož primárním účelem je chránit životní prostředí na úseku hospodaření s obaly. Řízení vedená podle tohoto zákona, včetně řízení o udělení autorizace k zajišťování sdruženého plnění povinnosti zpětného odběru a využití odpadu z obalů podle § 17, jsou tudíž řízeními ve věcech životního prostředí. Podklady pro rozhodnutí v tomto řízení, jako je i projekt žalobce, tedy spadají pod režim zákona č. 123/1998 Sb.“.
115. V nyní projednávané věci ale otázka, zda má být postupováno při odepírání informací dle InfŽP nebo InfZ, nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Obchodní tajemství je totiž důvodem odepření poskytnutí informace dle obou informačních zákonů (srov. §9 odst. 1 InfZ a § 8 odst. 1 písm. d/ InfŽP), pročez v obou případech jeho ochrana stojí na totožných principech, vycházejících z ustanovení § 504 občanského zákoníku.
116. Žalovaný zároveň dle zdejšího soudu neporušil svou povinnost přistupovat k důvodům odepření informací restriktivně, neboť u každé z odepřených informací přistupoval samostatně a zároveň v jejich vzájemné souvislosti posoudil, zda naplňují materiálně znaky obchodního tajemství. Z ustálené judikatury vyplývá povinnost žalovaného provést následně test proporcionality. Jak vyplývá z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 16. 12. 2010, ve věci C-266/09, „zvážení veřejného zájmu na zveřejnění informace o životním prostředí proti zvláštnímu zájmu na odmítnutí zveřejnění musí být provedeno v každém jednotlivém případě předloženém příslušným orgánům, i kdyby unitrostátní zákonodárce určil na základě obecně závazného předpisu kritéria umožňující usnadnit toto posouzení protichůdných zájmů.“ Obdobný závěr, že abstraktní vyřešení střetu dvou zájmů zákonodárcem není dostatečné, a že povinný subjekt musí přistoupit ke zvažování, zda v posuzované věci neexistují důvody pro prolomení obchodního tajemství ve prospěch práva na informace o životním prostředí, přijala také judikatura českých správních soudů (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2022, č. j. 11 A 81/2021 – 50). Žalovaný této povinnosti dostál a test proporcionality pro daný konkrétní případ provedl (byť vyjádřil nesprávný právní názor, že test proporcionality provedl již sám zákonodárce, pročez § 8 odst. 1 zakotvuje obligatorní důvody odepření informace). Ve druhém rozhodnutí ministerstva stojí, že převažující veřejný zájem na zpřístupnění vyloučených částí Projektu neshledává, neboť žalobci neposkytnou žádnou užitečnou informaci o skutečnostech přímo souvisejících s ochranou životního prostředí. Rozhodnutí správních orgánů tak materiálně naplňují požadavky výše citované judikatury. Soud podotýká, že za situace, kdy se odepřené informace týkají obchodních a ekonomických stránek Projektu, resp. jde také o výsledky sociologických šetření, není dán převažující veřejný zájem z hlediska ochrany životního prostředí (a ani jiný převažující veřejný zájem), který by měl přednost před zájmem na ochraně obchodního tajemství OZŘ. Podrobněji bude pojednáno dále.

117. Námitka není důvodná.
118. Žalobní tvrzení *čtvrté žalobní námitky* již byla v zásadě vypořádána městským soudem v prvním zrušujícím rozsudku, v němž pátý senát uvedl, že „*námitky žalobce, které se týkají regulace soutěže mezi autorizovanými osobami (uchazeči o Autorizaci), transparentnosti oblasti zpětného odběru a využití odpadu z obalů a obecně (neziskové) povahy této činnosti (...) mají jen omezený vliv na posouzení žádosti žalobce a posouzení, zda je projekt zúčastněné osoby obchodním tajemstvím*“ (cit. rozsudek Městského soudu ze dne 11. 1. 2021, č. j. 5 A 138/2017 – 64, bod 51).
119. Devátý senát se s těmito závěry ztotožňuje. Pokud jde o otázku důsledků postavení účastníků v řízení o vydání o autorizaci, postavení OZŘ ve správních řízeních o vydání rozhodnutí o autorizaci a z něj vyplývající důsledky, tato nemohou být relevantní pro posouzení otázky, zda došlo k odepření požadovaných informací v řízení vedeném na základě InfŽP v souladu se zákonem. Tato řízení jsou vedena dle odlišných právních úprav. Pokud OZŘ získala vzhled do projektu žalobce na základě zcela odlišné právní úpravy, nemá toto vliv na posouzení otázky, zda žalovaný odepřel poskytnutí informací dle InfŽP v souladu se zákonem. Jde o dvě na sobě zcela nezávislé otázky, přičemž hodnocení právní úpravy autorizace dle zákona o obalech není předmětem tohoto řízení.
120. Pokud jde o tvrzení žalobce spočívající v porušení jeho práva na legitimní očekávání a v tvrzené diskriminaci, žalobce je formuloval velmi obecně. Devátý senát podotýká, že k obdobné námitce žalobce se již městský soud vyjádřil v prvním zrušujícím rozsudku: „*Následně Městský soud vydal rozsudek ze dne 20. 2. 2020, č. j. 8 A 214/2016-143, kde již zpřístupnění projektu žalobce společnosti Interseroh Czech a.s. (se znečitelněnými částmi) neshledal nezákonným zásahem a žalobu zamítl (o kasační stížnosti, sp. zn. 5 As 111/2020, dosud nebylo rozhodnuto). Tento závěr je, stručně řečeno, opřený o to, že žalobce při podání žádosti o Autorizaci sám rozčlenil svůj projekt na veřejnou a neveřejnou část (obsahující obchodní tajemství) a teprve později ve svém vyjádření za obchodní tajemství označil celý projekt (neveřejnou i veřejnou část), což však odůvodnil toliko stroze. Proto Městský soud v Praze neshledal naplnění subjektivního znaku obchodního tajemství – utajování.*“ (cit. cit. rozsudek Městského soudu ze dne 11. 1. 2021, č. j. 5 A 138/2017 – 64, bod 45) Devátý senát na tyto závěry v plném rozsahu odkazuje (a připomíná, že kasační stížnost žalobce byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2022, č. j. 5 As 111/2020 – 55).
121. S ohledem na obecnou formulaci žalobní námitky soud nadto uvádí, že u každé žádosti o informace je nutno postupovat při posuzování naplnění znaků obchodního tajemství (objektivních i subjektivních) individuálně. Skutečnost, že jiný projekt či jeho části byly poskytnuty, nemůže sama o sobě založit legitimní očekávání. Obdobně nelze bez dalšího činit závěr, že žalobce byl diskriminován. Stáří informace je pouze jedním z faktorů, které jsou brány v potaz při posuzování naplnění znaků obchodního tajemství. I informace starší 20 let může tyto znaky naplňovat, zatímco mnohem mladší informace je naplňovat nemusí. Žalobce přitom sám nepředložil žádné důkazy, například žalobcův projekt poskytnutý v jiném řízení vedeném dle InfŽP, z nichž by bylo možno dovodit, že žalovaný posuzoval totožné otázky rozdílným způsobem v případě žalobce a OZŘ, resp. žalobce a dalších osob.
122. Pokud jde o apel na transparentnost v oblasti zpětného odběru a využití odpadu z obalů, jak již judikoval pátý senát v prvním zrušujícím rozsudku, ani tato skutečnost nemůže

suspendovat ochranu obchodního tajemství (srov. rozsudek Městského soudu ze dne 11. 1. 2021, č. j. 5 A 138/2017 – 64, bod 54). Devátý senát se s tímto závěrem ztotožňuje a dodává, že v principu transparentnosti nelze bez dalšího spatřovat takový veřejný zájem, který by při vzájemném poměřování právem chráněných zájmů sám o sobě převážil automaticky nad právem na ochranu obchodního tajemství. K námitce, že postavení systému rozšířené odpovědnosti výrobce klade zvýšené nároky na transparentnost těchto systémů dle novelizovaného znění směrnice o odpadech, pak soud poukazuje na Článek 8a odst. 8 směrnice o odpadech, podle nějž *„Poskytováním informací veřejnosti podle tohoto článku není dotčeno zachovávání důvěrnosti obchodně citlivých informací v souladu s příslušným unijním a vnitrostátním právem.“* Směrnice o odpadech ani po novelizaci tudíž žádným způsobem nemění postup ani kritéria pro hodnocení otázky, zda má být informace odepřena z důvodu ochrany obchodního tajemství.

123. Devátý senát se dále ztotožňuje se závěrem pátého senátu obsaženým v prvním zrušujícím rozsudku, že ačkoli je veřejný dohled nad činností OZŘ jakožto autorizované osoby žádoucí, to samo o sobě nemůže vyloučit neposkytnutí informace z důvodu obchodního tajemství. Nelze docílit mnohosti subjektů na trhu tím, že bude know-how dominantního subjektu regulátorem trhu (tj. žalovaným) automaticky poskytnuto ostatním potenciálním soutěžitelům. (srov. rozsudek Městského soudu ze dne 11. 1. 2021, č. j. 5 A 138/2017 – 64, body 53 a 54).
124. Devátý senát k tomu doplňuje, že primárním způsobem právní ochrany proti případnému zneužití dominantního postavení jsou prostředky práva hospodářské soutěže. OZŘ je jakožto autorizovaná osoba zajišťující systém sdruženého plnění ve smyslu § 17 zákona o odpadech soutěžitelem dle § 2 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže (dále jen „ZOHŠ“), resp. podnikem pro účely aplikaci čl. 101 a čl. 102 Smlouvy o fungování EU. Domnívá-li se žalobce, že OZŘ zneužívá svého dominantního postavení, je oprávněn podat podnět k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, popř. Komisi, a může se také domáhat náhrady případné škody dle zákona č. 262/2017 Sb., o náhradě škody v oblasti hospodářské soutěže. Otázky porušení práva hospodářské soutěže jsou však irelevantní při posuzování naplnění znaků obchodního tajemství, a ani při poměřování práva na informace o životním prostředí (či obecného práva na svobodný přístup k informacím) s ochranou obchodního tajemství není ochrana hospodářské soutěže takovým veřejným zájmem, který by nad ochranou obchodního tajemství převažoval.
125. Pokud je o výjimku vyplývající z § 8 odst. 4 písm. a) InfŽP, devátý senát zdejšího soudu se ztotožňuje s dříve vyslovením právním názorem pátého senátu v prvním zrušujícím rozsudku, že tato výjimka se vztahuje na provozní vlivy, tj. emise nebo jiné působení provozní činnosti na životní prostředí, nikoli na všechny informace týkající se provozní činnosti (srov. rozsudek Městského soudu ze dne 11. 1. 2021, č. j. 5 A 138/2017 – 64, bod 51). Jelikož se odepřené informace provozních vlivů nedotýkají, nelze podle této výjimky postupovat. Pro úplnost soud uvádí, že na posuzovaný případ nedopadají ani ostatní výjimky vyplývající z § 8 odst. 4 písm. b), c) InfŽP, neboť v daném případě nehrozí bezprostřední ohrožení lidského zdraví a životního prostředí, a požadovaná informace nebyla získána z prostředků z veřejných rozpočtů.
126. Námitka proto není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

127. Na základě výše uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
128. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.
129. Soud osobě zúčastněné na řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí ničeho neuložil, ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. října 2023

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu